

Таърихи пинҳони ояти чилум — рақами СИЮМ

Ҳизқиёл рақами ёздаҳ

Jeff Pippenger

2026-09-02

Дар китоби Ҳизқиёл, «муҳосираи» Ерусалим он «аломатест», ки озмоишест, ки бар асоси он сарнавишти абадии мо ҳал хоҳад шуд, зеро он ташаккули сурати ҳайвонро нишон медиҳад.

«Худованд ба ман равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ташаккул хоҳад ёфт; зеро он барои кавми Худо озмоиши бузург хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. ...»

«Ин имтиҳонест, ки кавми Худо бояд пеш аз муҳр шудан аз он бигзаранд. Ҳамаи онҳое ки бо риоя кардани шариати Ё ва рад намудани қабули шанбеи қалбакӣ вафодории худро ба Худо исбот карданд, зери парчами Худованд Худои Яҳува чой хоҳанд гирифт ва муҳри Худои Ҳайро қабул хоҳанд кард. Онҳое ки ҳақиқати осмонислро воғузошта, шанбеи якшанbero мепазиранд, аломати ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Он масеҳиёне, ки хангоми зуҳури «аломат»-и Сестий аз Уршалим гурехтанд, чунин карданд, зеро пешакӣ огоҳ карда шуда буданд ва чун «аломат» фаро расид, онро шинохтанд. Шинохтани ташаккули сурати ҳайвон маънои шинохтани «рӯйдодҳо», «тайёрӣҳо» ва «ҳаракатҳо»-ро дорад, ки ба қонуни якшанбе мебаранд. Унсурҳои нубувватие, ки «аломат»-ро таркиб медиҳанд, бояд пеш аз зуҳури он аломат фаҳмида шаванд. Вақте ки Сестий муҳосираро оғоз кард, барои омӯхтани он ки аломат чист, аллакай дер шуда буд.

«Ҳоло аллакай омодагиҳо пеш мераванд, ва ҳаракатҳои дар ҷараёнанд, ки дар натиҷа сурате барои ҳайвон сохта хоҳад шуд. Дар таърихи замин воқеаҳои ба вукӯъ хоҳанд омад, ки пешгӯиҳои нубувватро барои ин рӯзҳои охир ба иҷро хоҳанд расонд». Review and Herald, April 23, 1889.

Омодагиҳо, ҳаракатҳо ва воқеаҳо

«Омодагиҳо», «ҳаракатҳо» ва «рӯйдодҳо» бояд пеш аз санҷиш шинохта шаванд.

«Ҳар он чи Худо дар таърихи набувват муайян кардааст, ки бояд дар гузашта иҷро мешуд, иҷро шудааст; ва ҳар он чи ҳанӯз бояд дар навбати худ ба вукӯъ ояд, ба вукӯъ хоҳад омад. Дониёл, набии Худо, дар чойгоҳи худ меистад. Юҳанно дар чойгоҳи худ меистад. Дар Ваҳй Шери сибти Яҳудо китоби Дониёлро ба толибони набувват кушодааст, ва ба ин тариқ Дониёл дар чойгоҳи худ меистад. Ё шаҳодати худро баён мекунад, яъне он чиро, ки Худованд дар рӯё дар бораи воқеаҳои бузург ва муҳташама, ки мо бояд онҳоро бидонем, хангоми он ки бар худи остонаи иҷрои онҳо қарор дорем, ба ӯ ошкор намудааст.»

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо муборизаи тӯлонӣ ва давомдори байни ҳақиқат ва гумроҳиро тасвир мекунад. Он мубориза ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чи пештар рух дода буд, боз такрор хоҳад шуд». *Selected Messages, book 2, 109.*

Мо «бояд бидонем» «он рӯйдодҳои бузургу чиддиро, дар ҳоле ки мо бар ҳуди остонаи иҷрои онҳо қарор дорем». Остона зарурати моро муайян месозад, ки рӯйдодҳоро пеш аз иҷро шуданашон дарк намоем.

«Аммо хатҳои чиддии қалами пешгӯӣ дигаргуншавии ин манзараи осоиштаро ошкор месозанд. Ҳайвони дорои шохҳои баррамонанд бо овози аждаҳо сухан мегӯяд ва “тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба амал меоварад.” Рӯҳи таъқиботе, ки аз ҷониби бутпарастӣ ва папагӣ зоҳир гардида буд, боз аз нав ошкор хоҳад шуд. Пешгӯӣ эълон мекунад, ки ин қудрат “ба сокинони замин мегӯяд, ки барои ҳайвон сурате бисозанд.” [Ваҳй 13:14.] Ин сурат барои ҳайвони аввал, ё ҳайвони палангмонанд, сохта мешавад, ки ҳамонест, ки дар паёми фариштаи сеюм ба назар оварда шудааст. Бо ин ҳайвони аввал Калисои Рум ифода ёфтааст, яъне як ниҳоди калисоӣ, ки бо қудрати шаҳрвандӣ либос пӯшидааст ва ихтиёр дорад ҳамаи муҳолифониро ҷазо диҳад. Сурати ҳайвон як ниҳоди дигари динӣро ифода мекунад, ки бо қудрати монанд ороста шудааст. Ташаккули ин сурат кори ҳамон ҳайвонест, ки бархостани осоишта ва изҳороти мулоимаш ӯро ба рамзи басо барҷастаи Иёлотӣ Муттаҳида табдил медиҳад. Дар ин ҷо сурати папагӣ пайдо мешавад. Вақте ки калисоҳои кишвари мо, бар он нуқтаҳои имоне ки миёни онҳо муштарақанд муттаҳид шуда, давлатро водор созанд, ки қарорҳои онҳоро иҷро намояд ва муассисаҳои онҳоро дастгирӣ кунад, он гоҳ Амрикоӣ протестантӣ сурати иерархияи римино ба вучуд хоҳад овард. Он гоҳ калисои ҳақиқӣ ба таъқибот дучор хоҳад шуд, чунон ки қавми қадимаи Худо дучор шуда буданд. Қариб ҳар аср намунаҳои пешкаш мекунад, ки таассуб ва кина бо баҳонаи хизмати Худо қардан ба василаи ҳифзи ҳуқуқҳои Калисо ва Давлат чӣ метавонанд анҷом диҳанд. Калисоҳои протестантие, ки бо бастанӣ иттиҳод бо қудратҳои дунявӣ дар пайи қадамҳои Рум рафтаанд, чунин майли маҳдуд сохтани озодии вичдонро низ зоҳир қардаанд. Дар асри XVII ҳазорон ходими ғайримубориза зери ҳукмронии Калисои Англия азоб кашиданд. Таъқибот ҳамеша аз имтиёзҳои динӣ аз ҷониби ҳукуматҳои дунявӣ пайравӣ мекунад». Рӯҳи пешгӯӣ, ҷилди 4, 277.

Ташаккули сурати ҳайвон нахуст дар Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ба анҷом мерасад, ва баъд аз он дар тамоми ҷаҳон.

«Миллатҳои хориҷӣ намунаи Иёлотӣ Муттаҳидаро пайравӣ хоҳанд қард. Ҳарчанд вай пешсафӣ мекунад, вале ҳамон бухрон бар халқи мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». *Testimonies, ҷилди 6, 395.*

Фармони Милан дар соли 313 оғози ташаккулро ифода мекунад, ва ҳамчунин дари баста барои Адвентистони рӯзи ҳафтумро муайян месозад. Константиноғарб ва Лициниуси шарқ ба ин Фармон никоҳи аҳдиро замима қардаанд, вақте ки Константин нимхоҳараш Константиноғарб ба Лициниус дар ҷаҳорумин никоҳи аҳдӣ дод, ки дар хатти нубувватӣ яке аз шаш никоҳи аҳдӣ дар доираи таърихи нубуввати Дониёл ёздаҳ аст. Дуи аввал бо ҷангҳо

миёни шимол ва ҷануб алоқаманд буданд, дуи баъдӣ ҷангҳои шаҳрвандӣ миёни шарқ ва ғарб буданд, ва дуи охирин никоҳҳои рамзии қудрати калисои папавӣ ва қудрати давлат мебошанд.

Антиохи II Теос ҳамсараш Лаодикаи I-ро канор гузошт, то тақрибан соли 252 то м. бо шохдӯхтари Птолемей Береника (дӯхтари Птолемейи II) издивоҷ намояд. Издивоҷҳои аҳдӣ Империяи Селевкиён миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб анҷом меёфтанд, дар ҳоле ки издивоҷи аҳдӣ соли 313 миёни императори шарқ ва императори ғарб буд.

Аҳдномаи издивоҷи Антиохи II Теос дар соли 252 пеш аз милод оғози Империяи Селевкиёнро ифода мекард, ки аҷноми он ҳамчун як империя дар таърихи тасвиршуда дар оятҳои даҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ расид. Дар таърихи ниҳии империяи Селевкиён аҳдномаи дигари издивоҷ аз ҷониби Антиохи III Бузург ба аҷно расонида шуд, вақте ки ӯ дӯхтараш Клеопатраи I Сира (наҳустин Клеопатра дар таърихи нубувватӣ) ба Птолемейи V дар соли 193 пеш аз милод ба занӣ дод. Дар он вақт Птолемейи V тақрибан 16-сола ва Клеопатраи I Сира тақрибан 10-сола буд. Издивоҷи онҳо созиши дипломатӣ пас аз ҷанги панҷуми Сурия буд. Аҳдномаи издивоҷии алфа байни шоҳи шимол ва ҷануб дар Дониёл ёздаҳ аҷноми ҷанги дуюми Сурияро нишон дода буд.

Клеопатраи охирини таърихи нубувватӣ ҳам бо Юлий Қайсар муомила дошт ва баъдан бо Марк Антоний. Пас аз қатли Юлий Қайсар дар соли 44 то милод, дар соли 43 то милод Триумвирати дуҷум ташкил ёфт. Три мард ин триумвиратро ташкил медоданд, ва баъд аз он ки яке аз он се нафар, Маркус Лепидус, аз иттиҳоди сегона аз ҷониби Октавиан маҷбуран берун карда шуд, мубориза барои қудрат миёни Марк Антонийи шарқ ва Октавиани ғарб ба вуқӯъ пайваست. Дар Брундизиум, дар соли 40 то милод, миёни он ду рақибони шарқӣ ва ғарбӣ аҳднома баста шуд. Ин аҳднома никоҳи миёни Октавия, хоҳари Октавиан, ва Марк Антонийро низ дар бар мегирифт. Он аҳднома ва никоҳи ҳамроҳи он пойдор намонд, ва пас аз он ки Марк Антоний бо Клеопатра робита пайдо кард, ӯ дар соли 32 то милод аз Октавия ҷудо шуд. Дар ҷанги Актиум дар соли 31 то милод, империяҳои шарқ ва ғарб ба як қудрат муттаҳид карда шуданд, ва Октавиан баъдан Август Қайсар гардид, ки рамзи авҷи ҷалол ва қудрати Рум буд.

Аз нигоҳи пешгӯёна, наҳустин издивоҷи аҳдӣ Дониёл ёздаҳ миёни подшоҳони шимол ва ҷануб буд, дар қӯшиши поён додан ба хусуматҳои миёни он ду ҷониби ҷангунанда, ки барои аз нав барқарор сохтани империяи Искандари Мақдунӣ мубориза мебуданд. Он наҳустин издивоҷи аҳдӣ миёни Селевкиён ва Птоломейҳои Миср издивоҷи аҳдӣ алфаи подшоҳҳои Селевкӣ ва Птоломейӣ буд, ки издивоҷи аҳдӣ омегаро миёни ҳамон ду қудрат пешнамун сохт. Дар охирин, ё омега, издивоҷи аҳдӣ, маҳз наҳустин, ё алфа, Клеопатраи таърихи Миср пайванди пешгӯёна ба охирин, ё омега, Клеопатра гардид; ки муносибати ӯ бо Марк Антоний ба нуқтаи истинод барои талоқи Октавия ва Марк Антоний табдил ёфт. Он талоқ аз сар гирифта шудани хусуматҳоро миёни Марк Антонийи шарқ ва Октавиани ғарб нишон дод, ки дар набарди Аксиум дар соли 31 то милод поён ёфт.

Издивочи аҳдии Брундизий дар соли 40 то милод издивочи аҳдии алфаии мубориза миёни шарқ ва ғарб буд, ҳамон тавре ки издивочи аҳдии Лаодика ва Антиохуси II Тео алфаи мубориза миёни шимол ва ҷануб буд. Издивочи аҳдии соли 313 омегаи он издивочи аҳдии алфаии Марк Антоний ва Октавия буд, ҳамон тавре ки издивочи аҳдӣ миёни Птолемейи V ва Клеопатраи I Сира издивочи аҳдии омегаии подшоҳиҳои шимолӣ ва ҷанубӣ буд. Се издивочи аҳдие, ки ба издивочи аҳдии омегаии соли 313 расиданд, ҳама бо ҳам мутобиқат доранд ва се шохидро ба хусусиятҳои нубувватие, ки бо Фармони Милан алоқаманданд, фароҳам меоранд. Дар яқҷоягӣ, он ҷаҳор издивочи аҳдии айнӣ — шарқ, ғарб, шимол ва ҷануб — бо ду издивочи аҳдии рамзии папагӣ мутобиқат мекунад.

Соли 496 Кловис, подшоҳи франкҳо, бо Клотилда издивоч карда буд. Клотилда маликаи бургундӣ, духтари шох Хилперики II-и Бургундия буд. Пас аз он ки падар ва модараш дар ҷараёни муборизаи хонаводагӣ барои қудрат кушта шуданд, ӯ тахти Ҳимояи амакаш зиндагӣ кард, пеш аз он ки дар соли 493 ба никоҳи Кловиси I, подшоҳи франкҳо, дода шавад. Ӯ католик буд, яъне эътиқоди Никея/ортодоксии Калисои Румро нигоҳ медошт. Ин ӯро аз бисёр хонадонҳои подшоҳии дигари германӣ дар он замон, ки масеҳиёни ориёӣ буданд, фарқ мекард. Модараш Каретена католик буд, ва Клотилда дар ҳамон эътиқод тарбия ёфта буд. Ӯро ба ёд меоранд, зеро пайваста Кловисро водор мекард, ки бутпарастиро тарк намояд ва таъмиди католикиро бипазирад; ва баъд аз он, навароии ӯ дар соли 496 яке аз муҳимтарин рӯйдодҳо дар таърихи аввали Фаронса ва он чи ба истилоҳ масеҳияти ғарбӣ хонда мешавад, ба шумор меравад.

Кловис савганд ёд кард, ки агар ӯ дар ҷанги Толбиак пирӯз шавад, ба имони католикии Клотилда хоҳад гаравид ва таъмид хоҳад гирифт. Подшоҳи алеманнҳо кушта шуд, лашкари онҳо шикаст хӯрд, ва франкҳо ғолиб омаданд. Пас аз ин пирӯзӣ, Клотилда тадбир андешид, то усқуф Ремигии Реймс ба Кловис таълим диҳад, ва ӯ таъмид гирифт (тибқи ривояти маъмул, дар Рӯзи Мавлуди Масеҳ, соли 496), ҳамроҳ бо ҷанд ҳазор аз ҷанговарони худ.

Кловис подшоҳи франкҳо буд, ки ба истилоҳи имрӯзӣ подшоҳи Фаронса аст. Ӯ нахустин подшоҳ аз миёни подшоҳони Аврупо гардид, ки дар ниҳоят дини бутпарастии худро тарк карда, ба католикият рӯй овард. Ба ҳамин сабаб, Кловис «писари калонии Калисои католикӣ» доништа мешавад, ва Фаронса «духтари калонии Калисои католикӣ» номида мешавад. Соли 1980, вақте ки Поп Иоанн Павели II ба Фаронса сафар кард, пурсид: «Эй Фаронса, духтари калонии Калисо, оё ба таъмиди худ вафодор ҳастӣ?»

Рӯ овардани Кловис ба католикизми никеягӣ оғози як роҳпаймоии рамзии ақди никоҳро муайян мекунад, ки ба ақди никоҳи рамзии аҳдии соли 538 мебард. Ақди никоҳи рамзии аҳдӣ миёни Кловис ва он Ҷоҳишае, ки бо подшоҳони замин зино мекунад, аз ҷониби чор ақди никоҳи аҳдии пешина дар Дониёл ёздаҳ пешнамоӣ шуда буд. Кловис нахустин подшоҳи Аврупо буд, ки барои калисои Рум пуштибонии ҳарбӣ ва иқтисодӣ фароҳам овард, ва бинобар ин Кловис дар дохили таърихи Дониёл ёздаҳ муаррифӣ шудааст.

Ва қувваҳо аз ҷониби ӯ бархоста, муқаддасгоҳи қудратро палид хоҳанд кард, ва қурбонии ҳамешагиро барҳам хоҳанд дод, ва макруҳи харобисозро барпо хоҳанд кард.

Дониёл 11:31.

Кловиси соли 496 оғози сохторҳои сиёсии Аврупоро нишон медиҳад, ки барои ёрӣ расондан ба папагӣ, ҳангоми ба қудрат бархостани он, «бархезанд». Ин оғози як раҳпаймоии рамзӣ никоҳро нишон медиҳад. «Бозуҳо»-и ин оят ҳамчунин «маъбади қувват»-ро олуда месохтанд, ки ҳам барои Рими бутпараст ва ҳам барои Рими папагӣ шаҳри Рим аст.

Ду Қудсгоҳ

Дар китоби Дониёл ду вожаи гуногуни ибронӣ мавҷуд аст, ки ба «қудсгоҳ» тарҷума шудаанд. Вожаҳои ибронӣ «miqdash» ва «qodesh» ҳар ду ба «қудсгоҳ» тарҷума мешаванд, аммо «qodesh» танҳо метавонад як мавҷуди муқаддасро ифода кунад, дар ҳоле ки «miqdash» вобаста ба матн метавонад ҳам қудсгоҳи муқаддас ва ҳам қудсгоҳи номуқаддасро ифода намояд.

«Мақдаси қувват» дар ояти сию як «miqdash» аст ва маъбади қуввати Румро ифода мекунад, ки барои ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ шаҳри Рум буд. Аз ҷанги Актиум, ҳангоме ки Октавиан империяро муттаҳид сохт, Руми бутпараст дар тӯли сесаду шаст сол (як замон) шикастнопазир буд, дар иҷрои ояти бисту чоруми Дониёл ёздаҳ.

Вай ба фаровонтарин ҷойҳои вилоят ба ӯсоиштагӣ дохил хоҳад шуд; ва он чиро ба ӯ хоҳад овард, ки падаронаш ва падарони падаронаш накарда буданд; ғанимат, тороч ва сарватро миёни онҳо пароканда хоҳад кард; балки бар зидди қалъаҳои мустаҳкам тадбирҳои худро хоҳад андешид, то замоне. Дониёл 11:24.

Вақте ки Руми бутпараст аз шаҳри Рим ҳукмронӣ мекард, он мағлубнашаванда буд; аммо вақте ки Константин дар соли 330 пойтахтро ба Константинопол кӯчонид, «вақт»-и ояти бисту чаҳорум иҷро гардид. Вақте ки охири он се шоҳи Дониёл ҳафтум (готҳо) аз шаҳр ронда шуданд, Руми папавӣ ба таври нубувватӣ дар соли 538 ҳамчун подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас тахтро соҳиб гашт. Готҳо Римро муҳосира карда буданд, вале дар ниҳоят ақибнишинӣ карданд, зеро Белсарий, сарлашқари Юстиниён, шаҳрро таъмин намуд. Пас аз он калисои Рум дар тӯли як ҳазору дусаду шаст сол ба таври мутлақ ҳукмронӣ кард, то он ки Наполеон дар соли 1798 фармон дод, ки папа аз мақом барканор ва ба таъйид фиристода шавад.

Рим, «мақдаси қувват» «начис гардонида шуд» (начис гардонида шуд, яъне «мачрӯҳ ё барҳам дода шуд»), ба воситаи «қувваҳо» аз ҷанги давомдор бар зидди шаҳр, ки пеш аз ҳама ба василаи ҷор карнаи аввали боби ҳаштуми Ваҳй тасвир шудааст.

Таърихе, ки аз соли 496 ба баъд идома ёфт, шоҳиди он мегардид, ки шаҳри Рум палид шуд, зеро он аз қудрат ва ҷалоли империяи Рум ба қудрат ва ҷалоли империяи католикии Рум табдил меёфт. Он дастҳо дини бутпарастиро, ки дар ин порча бо калимаи «рӯзона» ифода шудааст, аз миён мебарданд, зеро дини католикии Ниқеягиро пазируфтанд.

Дар ҷанги Вуйе, Хлодвиг вестготҳои арианиро тахти роҳбарии Аларихи II шикаст дода, Аквитанияро тасарруф кард. Пас аз ин пирӯзӣ, дар соли 508, императори Шарқ Анастасийи

I (дар Константинопол) Хлодвигро барои пирӯзии ӯ бар вестготҳо сарфароз гардонид. Григорийи Тур мегӯяд, ки Анастасий ҳуччатҳои расмиро ба Хлодвиг фиристод, ки ӯро консул таъин мекарданд. Дар Тур, дар калисои муқаддас Мартин, Хлодвиг либоси арғувонии дарунӣ ва ҷомаи болопӯш ба бар кард, диадемаро бар сари худ гузошт, савор шуда берун омад ва ба анбӯҳи мардум тилло ва нукра пошид. Григорий мегӯяд, ки аз ҳамон рӯз ӯро консул нидо мекарданд ва императори Рум эътироф намуд, ки Хлодвиг дар Ғарб подшоҳи машрӯи масеҳӣ аст. Ӯ барои дарҳам шикастани вестготҳои арианӣ, ки Константинопол низ ба онҳо муҳолиф буд, мукофот ёфт. Соли 508 ҳамон солест, ки император дар Шарқ ошкоро подшоҳи католикии франкҳо ғиромӣ дошт — калисо, пирӯзӣ ва машрӯияти румӣ дар як саҳна. Соли 508 ҳамон солест, ки салтанати католикии франкҳо пас аз дарҳам шикастани ҳукмронии вестготҳои арианӣ ҳамчун қудрати бартаридоштаи католикӣ дар Ғол барпо истод. Хлодвиг нахустин подшоҳи бузурги барбарист, ки ба хотири католикизми Никей бар зидди салтанатҳои арианӣ ҷангид, ва аз ин рӯ намунаи аввалини нақши Фаронса ҳамчун «духтари калонсоли Калисо» мебошад. Хлодвиг давраи аз 496 то 508-ро намояндагӣ мекунад ва рамзи алфавии аҳдномаи издивоҷи рамзист. Сӣ соли аз 508 то 538-ро Юстиниан намояндагӣ мекунад, ки ӯ рамзи омегавии ҷараён мебошад.

Дар соли 538, «дастҳо» қудрати папиро барои 1260 сол бар тахти замин нишонданд. Маҳз дар ҳамон вақт никоҳи рамзии аҳдномай дар анҷоми ҷараёни арӯсии никоҳ, ки дар соли 496 оғоз ёфта буд, ба камол расид. Дар соли 1798, никоҳи аҳдномаие, ки миёни папаи Рум ва Хлодвиги Фаронса оғоз ёфта буд, ботил гардонида шуд, вақте ки Наполеони Фаронса бо он ки генерали худро водошт папиро асир бигирад, аз қудрати папа талоқ гирифт.

Алифбои рамзии аҳдномаи издивоҷи папавӣ, ки роҳпаймоии издивоҷии худро дар соли 496 оғоз карда буд, дар қонуни якшанбе дар соли 538 ба анҷом расид, ва баъдан дар соли 1798 бекор карда шуд, ҳамон тавре ки ҳар як издивоҷи аҳдномавии дигари Дониёл ёздаҳ. Ваҳй ба муносибати издивоҷии папавӣ миёни подшоҳони Аврупо ва попҳои католикӣ чизи иловагӣ меафзояд, зеро аждаҳои Ваҳйи дувоздаҳ ҳам Шайтон аст ва ҳам подшоҳони Руми бутпараст.

«Пас, ҳангоме ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, дар маънои дуюмдараҷа он рамзи Руми бутпараст аст». «Муборизаи Бузург», 439.

Дар Ваҳй Юҳанно моро аз се чизе огоҳ месозад, ки подшоҳон (аждаҳо) ба ҳайвони баҳрии католикӣ додаанд.

Ва он ҳайвоне ки дидам, монанди паланг буд; ва пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер буд; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва ихтиёри азимеро ба вай дод. Ваҳй 13:2.

Дар соли 496 подшоҳони Аврупо ба ҳайвони папавӣ «қудрати» худро, чунон ки бо нерӯи ҳарбии худ ва пуштибонии иқтисодии худ ифода меёфт, доданро оғоз карданд. Онҳо дар соли 330 пойтахти империяи худро ба Константинопол кӯчонида буданд ва шаҳри Румро ҳамчун «тахтҳои» ҳокимияти папавӣ боқӣ гузоштанд. «Қўшунҳо» баъдан, бо фармони Юстиниан дар соли 533, калисои папагиро ҳамчун сари ҳамаи калисоҳо муайян карданд. Ин

фармон ҳамчуни истифодаи нерӯи ҳарбии онҳоро барои таъқиби онҳое дар бар мегирифт, ки папагӣ онҳоро бидъаткор мешуморид; ба ин тартиб, «ҳокимияти» шахрвандии худро ба дасти попҳо месупурданд.

Издивочи аҳди алфа миёни папагӣ ва подшоҳони Аврупо бо Кловис дар соли 496 оғоз ёфт. То соли 508, бутпарастӣ, ки дини қонунии он салтанат буд, ба ғоидаи дини католикияти Никоия канор гузошта шуд. Дар соли 533, Юстиниан папагиро ҳамчун сардори ҳамаи калисоҳо муайян кард ва ҳокимияти қонунии тахтҳои дахлдори онҳоро ба қудрати папагӣ вогузошт.

Тахти Алфа ва Омега

Соли 330 шаҳри Рум ба дасти калисои румӣ вогузор карда шуд, ки дар он ҷо вай то вақте хоҳад нишаст, ки дар кӯли оташ ҳангоми омадани дуҷуми Масеҳ nobud гардад. Соли 538 вай расман бори дигар бар тахти папагӣ нишонда шуд; ба ин тартиб таърихи аз 330 то 538 ҳамчун як давраи нубувватӣ муайян мегардад, ки бо як нишастгоҳи алфа оғоз ёфта, бо як нишастгоҳи омега анҷом меёбад. Ин давра анҷоми салтанати чоруми нубуввати Китоби Муқаддасро (Пергамус) ҳамчун заволи тадриҷӣ ифода мекунад, ки аз соли 330 оғоз ёфта, соли 538 бо фаро расидани Тиатира анҷом меёбад. Ҳам Руми ғарбӣ ва ҳам Руми шарқӣ баъд аз соли 538 низ ба пошхӯрии сусти худ идома доданд, аммо ин давра аз додани нишастгоҳ — яъне шаҳри Рум — ба папагӣ дар соли 330 оғоз гардид, то он ки ин нишастгоҳ дар соли 538 на танҳо тахте бар шаҳр, балки бар салтанате гардад, ки шаҳр онро намояндагӣ мекард.

330 то 538 як давраи мушаххаси нубувватӣ аст, ки ҳашт аломати роҳи қудратёбии папаро муайян мекунад. Он ҳашт қадам дар шифо ёфтани захми марговари папагӣ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ омадани тақрор мешаванд.

Аввалини ҳашт қадам супурдани шаҳри Рум ба қудрати папагӣ буд, ва қадами ҳаштум супурдани он шаҳр ҳамчун тахти салтанати панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас буд. Ин 538-ро ҳамчун мақар муайян мекунад, ва ҳамчун «қадами ҳаштум, яъне аз ҳафт қадами пешин». Қадами аввал супурдани мақар буд ва қадами ҳаштум низ супурдани мақар буд; бинобар ин, қадами аввал дар соли 330 алфа аст ва 538 омега. Ду мақар, се шох бардошта шуданд, қурбонии доимӣ бардошта шуд, табилии динии Хлодвиг ва фармони Юстиниан, дар маҷмӯъ, ба ҳашт қадам баробар мешаванд, ки сайри ақди никоҳро муайян мекунанд ва, дар ниҳоят, ҳуди ақди никоҳро.

Дар соли 1798 Фаронса, он қудрате, ки даҳ подшоҳи Аврупо намояндагӣ мекард ва дар соли 538 папаро бар тахт нишонда буд, ҳуди ҳамон папаро аз ҳамон тахт фурувард. Издивочи аҳдии алфа, ки дар таърихи аз соли 538 то 1798 тасвир ёфтааст, издивочи аҳдии омегаи қудрати папавиро бо даҳ подшоҳи Ваҳӣ боби ҳабдаҳ намунасозӣ мекунад. Раванди издивоҷ аз соли 496 то 538 ҳашт қадамро намунасозӣ мекунад, ки бо ҳашт президенти охири Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико мутабиқат доранд. Хлодвиг ва Фаронса рамзҳои даҳ подшоҳи Аврупо мебошанд. Онҳо Иёлотӣ Муттаҳидаро намояндагӣ мекунанд, ки дар қонуни якшанбеи наздикшаванда подшоҳи бартари даҳ подшоҳи Ваҳӣ боби ҳабдаҳ хоҳад шуд.

Панҷ никоҳи аҳдии пешинаи боби ёздаҳуми Дониёл бо никоҳи аҳдии шашум ва ниҳоии рӯзҳои охир мувофиқат мекунад. Никоҳҳои аҳдии алфа ва омегаи шимол ва ҷануб арӯсро аз ҷануб ҳамчун алфа муайян мекунад, ва омега арӯсе аз шимол аст. Дар никоҳҳои аҳдии Рими бутпараст, арӯси алфа аз шарқ ба ғарб дода шуд, ва омегаи соли 313 арӯсе аз ғарб буд. Он чор никоҳ ба таври нубувватӣ ба воситаи Клеопатраи аввал ва Клеопатраи охир бо ҳам пайваст шудаанд. Никоҳи аҳдии рамзии Рими папавӣ домодро ҳамчун подшоҳи пешвои як конфедератсияи нубувватии даҳ подшоҳ муаррифӣ мекард, ки бо арӯси худ — зани арғувонии Рим — муттаҳид мешаванд. Талоқро подшоҳи пешвои он даҳ подшоҳ дар соли 1798 анҷом дод.

Аҳди никоҳи соли 313 никоҳи аҳдии ниҳоии қудрати папавӣ бо Иёлоти Муттаҳида — подшоҳи аввалини даҳ подшоҳи Ваҳй боби ҳабдаҳ —ро ифода мекунад; қудрате бо ду шох, ки бо қудрати дӯшоҳаи Фаронса намуна оварда шудааст. Таърихе, ки бо Кловис дар соли 496 оғоз ёфт ва дар ниҳоят ба фармони Юстиниан дар соли 533 ва ба тахтнишинии папавӣ дар соли 538 оварда расонд, таърихи аз соли 1989 то қонуни якшанбе мебошад.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.